

Arrest

nr. 228 796 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger te zijn van Koerdische origine. U bent afkomstig uit de stad Kirkoek in de provincie Kirkoek en u bent aanhanger van de Soennitische islam.

U verklaarde dat u in 1993 als kind de provincie Kirkoek verliet omwille van de oorlog tussen de Verenigde Staten en Irak. Uw ouders bleven echter in Kirkoek en uw vader kwam in 1993 bij een aanslag om het leven. U reisde samen met uw oudere buurman vanuit Kirkoek naar de Noord-Iraakse provincie Suleimaniya. U verbleef er 6 maanden in de regio Asadi en u reisde nadien door naar de regio

Halabja-Kor. In het jaar 1994 verliet u Irak en reisde u naar Iran. U verbleef daar tot 2002 én u reisde vervolgens via Turkije, Griekenland en Italië naar Frankrijk.

Na uw aankomst in Frankrijk, diende u er op 17 januari 2003 een verzoek om internationale bescherming in. U wist niet of er een beslissing genomen werd in uw dossier en in 2004 besloot u om naar Calais te gaan. U probeerde van daar de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk te maken. U zat van het jaar 2005 tot het jaar 2008 in Frankrijk in de gevangenis omdat u er veroordeeld was voor mensenhandel. U reisde na uw vrijlating naar België waar u werd onderschept door de Belgische autoriteiten. U werd door de Belgische autoriteiten vrijgelaten en u keerde terug naar Frankrijk waar u opnieuw voor een jaar in de gevangenis verbleef.

U keerde vervolgens terug naar België en u diende hier op 8 oktober 2010 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Er werd in het kader van dit verzoek om internationale bescherming op 7 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot afstand van asielaanvraag genomen omdat u niet opdaagde voor het interview na een uitnodiging. U werd op 12 juli 2010 in België veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden omdat u zich schuldig gemaakt had aan het bewust hulp of bijstand te hebben verleend aan een vreemdeling, of dit te hebben geprobeerd, of in de feiten die zijn illegale binnenkomst in België hebben voorbereid of zijn illegaal verblijf in het Rijk. U verklaarde dat u vervolgens naar Frankrijk terugkeerde waar u opnieuw werd aangehouden en in de gevangenis werd geplaatst omwille van mensenhandel. U stelde dat u er van 28 december 2011 tot oktober 2015 in de gevangenis zat. Na uw vrijlating keerde u terug naar België. U werd op 27 oktober 2015 door de Belgische autoriteiten aangehouden naar aanleiding van onder meer mensenhandel en u werd op 28 oktober 2015 overgebracht naar een Belgische gevangenis. U werd op 25 maart 2016 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar omdat u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel, bendevoorming-deelname als dader en mededader.

Op 16 september 2019 werd u in de Belgische gevangenis weerhouden door de DVZ onder bijlage 13septies teneinde u te verwijderen van het Belgisch grondgebied. U diende naar aanleiding hiervan op 23 september 2019 in het gesloten centrum een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in België in. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u niet te kunnen terug te keren naar Kirkoek omwille van de algemene veiligheidssituatie. U stelt dat er in Kirkoek nog steeds conflicten zijn onder meer met IS, de 'Farsi-autoriteiten' en de Turken. U zou er ook een wapen moeten dragen om u te verdedigen. U verklaarde voorts dat u zich niet kon vestigen in Noord-Irak of Iraaks Koerdistan omdat u er niemand kent en u er geen familie hebt. Uw advocaat stelde dat u omwille van uw etniciteit als Koerd in Iraaks Koerdistan zou geïsoleerd kunnen worden gelet op de huidige internationale context waarbij Turkije binnenviel in de Koerdische regio van Syrië.

U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 8 oktober 2010. Vervolgens reisde u naar Frankrijk waar u van 28 december 2011 tot oktober 2015 in de gevangenis zat. U keerde terug naar België en u werd hier op 27 oktober 2015 door de Belgische autoriteiten aangehouden. U werd op 25 maart 2016 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar omdat u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel. Op 16 september 2019 werd u in de Belgische gevangenis weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) teneinde u te verwijderen van het Belgisch grondgebied. U diende naar aanleiding hiervan op 23 september 2019 in het gesloten centrum een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in België in. Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te

verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst, wat betreft de vraag naar de vluchtelingenstatus, dient te worden opgemerkt dat u geen persoonsgerichte, gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunt maken in het geval van een terugkeer naar Irak. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel gewag maakt van de algemene veiligheidssituatie in Kirkuk, de plaats waar u volgens uw verklaringen zou zijn geboren en opgegroeid. U vreest dat de terroristen van Daesh de stad opnieuw zullen veroveren (de stad is overigens nooit ingenomen door Daesh). U stelt dat er in Kirkuk nog steeds conflicten zijn onder meer met IS, de sjiïeten, de 'Farsi-autoriteiten' en de Turken. U zou er ook een wapen moeten dragen om u te verdedigen. U haalt echter geen enkel element aan waarom u specifiek gevisieerd zou worden door deze groepen (CGVS, pg. 8-9). Daarenboven blijkt dat u bij uw aanhouding in België in 2015 - hoewel de veiligheidssituatie in Kirkuk op dat moment gelijkaardig was als nu - aangaf dat u geen enkele vrees kende in geval van een terugkeer naar Irak. Toen u gevraagd werd of er redenen waren waarom u niet kon terugkeren naar uw land, stelde u immers dat u zonder problemen kon terugkeren naar uw land (Questionnaire (prison), 3/11/2015). Op basis van deze vaststellingen kan het CGVS in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, vaststellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekommen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

U beweert dat u zich niet kan vestigen in Noord-Irak of Iraaks Koerdistan omdat u er niemand kent en u er geen familie hebt (CGVS, pg. 8-9). Er dient echter te worden opgemerkt dat er omwille van onderstaande pertinente vaststellingen, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Vooreerst dient nogmaals te worden opgemerkt dat u bij uw aanhouding in België in 2015 - hoewel de veiligheidssituatie in Kirkook op dat moment gelijkaardig was als nu - aangaf dat u geen enkele vrees kende in geval van een terugkeer naar Irak. Toen u gevraagd werd of er redenen waren waarom u niet kon terugkeren naar uw land, stelde u immers dat u zonder problemen kon terugkeren naar uw land (Questionnaire (prison), 3/11/2015). Bovendien legde u naar aanleiding van een interview op 22 maart 2016 in de gevangenis van Saint- Gilles verscheidene Iraakse documenten neer waarmee u aantoonde dat u zich makkelijk kon vestigen in de Noord-Iraakse provincie Suleimaniya. Zo legde u een verblijfsbewijs neer dat opgesteld werd door Soran Hama Saeed Sleman, een inwoner van het dorp Hasira in het Kalar district in de provincie Suleimaniya. Hij verklaarde dat u inwoner van het dorp Hasira was in het huisnummer 105 van de wijk nummer 6. Hij vroeg hierbij naar uw terugkeer en hij stelde dat u zou voorzien worden van een huis, water en elektriciteit. U legde tevens een belofte tot werk neer van de organisatie 'ET' in Iraaks Koerdistan. In deze brief – ondertekend door directeurgeneraal Aram A. Majeed – wordt de wens uitgedrukt dat u komt werken voor zijn organisatie. Bovenop het werk biedt deze organisatie u ook een verblijfplaats in Iraakse Koerdistan aan. Het feit dat u in het verleden dergelijke documenten uit Suleimaniya voorlegde, ondergraaft op ernstige wijze uw bewering dat u in Noord-Irak of de provincie Suleimaniya geen netwerk zou hebben of geen familie zou hebben en toont bovendien aan dat een hervestiging naar Noord-Irak voor u redelijk is gezien u er – volgens de documenten die u in België voorlegde – over een verblijfplaats en werkplek beschikt.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uit uw activiteiten in België en Frankrijk een grote ondernemingszin en zelfredzaamheid blijkt die u instaat moet stellen om ook in de provincie Suleimaniya een leven op te bouwen. U bent immers een gezonde jongeman van beroepsleeftijd. Tevens beschikt u over een uitgebreide talenkennis. U verklaart immers dat u Koerdisch, Arabisch, Frans en Farsi spreekt (CGVS, pg. 4). U was daarnaast ook actief in het criminele milieu waarbij u bleek deel te nemen aan de georganiseerde mensenhandel, wat enig organisatie- en netwerk talent veronderstelt. U werd immers op 25 maart 2016 immers veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar omdat u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel, bendevorming-deelname als dader en mededader. Een hervestiging naar Noord-Irak lijkt dus ook in dit opzicht redelijk.

Wat betreft uw bewering dat u in Noord-Irak niemand zou kennen of er geen familie zou hebben, dient voorts te worden opgemerkt dat u omwille onderstaande redenen het CGVS geen zicht biedt op uw huidige familiale situatie in Irak.

Ten eerste, legde u bij de Belgische asielinstanties bijzonder inconsistente verklaringen af over het moment van uw vertrek uit Irak en uw familiale situatie in Irak voor uw vertrek uit Irak. Wat betreft uw vertrek uit Irak, stelde u tijdens een interview bij de DVZ omtrent een terugnameverzoek dat u pas in juli 2002 vertrok uit Kirkook met de auto naar Iran (terugnameverzoek DVZ, rubrieknr. 13, 28/10/2010). Dit is bijzonder vreemd gezien u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat u in 1993 als kind wegvluchtte uit Kirkook en naar Suleimaniya reisde. U zou vervolgens in 1994 vanuit Suleimaniya verder gereisd zijn naar Iran en nooit meer teruggekeerd zijn naar Irak (CGVS, pg. 5-6). U werd met bovenstaande tegenstrijdige verklaringen over uw vertrek uit Irak geconfronteerd maar u gaf hiervoor geen enkele uitleg, u stelde enkel dat u hier in België geen asiel had aangevraagd. Wat betreft uw familiale situatie in Irak voor u naar Iran vertrok, verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ omtrent uw terugnameverzoek dat uw hele familie tijdens de Anfal campagne – een operatie uitgevoerd door Irak tegen de Koerdische bevolking tussen 1986 en 1989 - om het leven werd gebracht door het regime en u nadien was opgegroeid bij uw oom (terugnameverzoek DVZ, rubrieknr. 20, 28/10/2010). Dergelijke

verklaringen over uw familiale situatie voor uw vertrek uit Irak stemmen echter geenszins overeen met uw verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat uw grootouders vermist raakten tijdens het Anfal-offensief, stelde u nadrukkelijk dat uw vader later om het leven kwam bij een aanslag tijdens de oorlog tussen de Verenigde Staten en Irak in 1993. U vertelde bovendien dat u steeds bij uw ouders had gewoond in Kirkook tot uw vertrek naar Suleimaniya. U woonde nooit bij iemand anders in Kirkook en u maakte geen enkele melding van het feit dat u was opgegroeid bij uw oom (CGVS, pg. 5-7). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw geboorteplaats niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel u beweert dat u in Kirkook geboren werd, blijkt uit de identificatie door de Iraakse autoriteiten - en de laissez-passer die voor u werd opgemaakt - dat u in Bagdad werd geboren. Gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat u inconsistente verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Irak, dat u eveneens inconsistente verklaringen aflegde over uw familiale situatie voor uw vertrek uit Irak én het feit dat uw verklaringen over uw geboorteplaats niet overeenstemmen met de identificatie door de Iraakse autoriteiten, laat u het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke familiale situatie in Irak én doet u het vermoeden rijzen dat u de ware toedracht van uw familiale situatie in Irak (en Noord-Irak) bewust probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Ten tweede, legde u bij de Belgische asielinstanties incoherente verklaringen af over de huidige verblijfplaats van uw familie. Zo beweerde u tijdens het indienen van uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u geen contact meer had met Irak sinds u in de gevangenis zat. U stelde dat een groot deel van uw familie nu in Turkije zat vanwege de oorlog tussen Daoud en de Koerden (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraagnr. 1.1 & 4.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u buiten Irak geen familie had (CGVS, pg. 5). U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en u gaf toen aan dat u hiermee niet uw echte familie bedoelde maar mensen van uw stam die verbleven in Syrië aan de grens met Turkije (CGVS, pg. 6). Dergelijke postfactum-verklaring volstaat echter niet, u haalde immers tweemaal bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming aan dat het om uw familie ging en u verduidelijkte op geen enkele wijze dat het om leden van uw clan of verre verwanten ging (zie supra.). Het feit dat u incoherente verklaringen aflegde over de huidige verblijfplaats van uw familieleden, doet verder vermoedens rijzen dat u de ware toedracht van uw familiale situatie in Irak en uw netwerk aldaar, probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Er kan gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat u in België documenten voorlegde waaruit blijkt dat u in Noord-Irak over een werkplek en verblijfplaats beschikt in geval van een terugkeer naar Irak, dat uit uw activiteiten in België en Frankrijk een grote mate van zelfredzaamheid en ondernemingszin blijkt, dat u inconsistente verklaringen aflegde bij de Belgische instanties over uw vertrek uit Irak, en dat u geen zicht geeft op uw werkelijke familiale situatie voor uw vertrek uit Irak én na uw vertrek uit Irak, dan ook besloten worden dat een hervestiging naar Noord-Irak in uw geval redelijk is.

Wat betreft de bewering van uw advocaat dat u in Noord-Irak of in de regio Suleimaniya, louter omwille van uw Koerdische etniciteit, het risico zou lopen om geïsoleerd te worden door Turkse rebellen in het licht van de inval van Turkije in Syrisch Koerdistan (CGVS, pg. 10), dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is die u of uw advocaat op geen enkele wijze staven. Bovendien kan er voor een weergave van de algemene situatie in Noord-Irak worden verwezen naar de bespreking hiervan eerder in de beslissing (zie supra.)

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in Noord-Irak waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus aan verzoeker en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker is ongeschoold. Hij heeft zijn vader verloren op zeer jonge leeftijd. Voor hem is dat een zeer zware klap geweest waar hij nog steeds niet over heen is. Dit is een zeer belangrijk element in verzoekers leven: door het zeer vroege overlijden van verzoekers vader - verzoeker was toen amper 11 jaar - die omgekomen is bij een aanslag tijdens de oorlog tussen de Verenigde Staten en Irak, heeft verzoeker geen positieve structuur gekend in zijn leven: getuige hiervan de verschillende veroordelingen, zowel in Frankrijk als in België, mbt mensenhandel.

Hij was amper 12 jaar toen hij Irak definitief had verlaten. Momenteel heeft hij de leeftijd van 37 jaar en wordt hij dringend verzocht zich naar Irak te begeven.

Hij benadrukt dat hij niemand heeft op wie hij kan terugvallen in Irak.

Aangezien verzoeker afkomstig is van Kirkook, verwijst verzoeker naar de momenteel laatste beschikbare informatie omtrent de veiligheidssituatie van Kirkook: zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, pagina 104-108:

De belangrijkste feiten hieromtrent zijn:

- in 2018 werden voor het Kirkuk gouvernement 126 veiligheidsgerelateerde incidenten geregistreerd die leidden tot 276 burgerslachtoffers in 2018, in 2017 werden 175 incidenten geregistreerd die leidden tot 950 burgerslachtoffers.

- De intensiteit van het aantal burgerslachtoffers (sterfgevallen per 100 / k) was in 2017 62,9 en in 2018 18,3: dit plaatste Kirkuk nog steeds als het gouvernement met het op één na hoogste intensiteitsniveau in zowel 2017 als 2018 (achter Ninewa)

- De districten met het hoogste aantal veiligheidsgerelateerde incidenten die hebben geleid tot burgerslachtoffers waren Kirkuk -53 met 81 burgerslachtoffers, gevolgd door Al-Hawiga -48 veiligheidsincidenten met 126 burgerslachtoffers en Daquq -9 incidenten met 39 burgerslachtoffers tot gevolg. Het hoogste percentage geweld tegen burgers (sterfgevallen per 100k van de bevolking) werd geregistreerd in Al-Hawiga (43.74), gevolgd door Daquq (41.64) en Dibis (18.76).

- De meeste geregistreerde incidenten in 2018 in het Kirkuk-gouvernement waren geweervuur (34,9%), geïmproviseerde explosieven (IED) (31,7%) en executies / summiere moord (28,6%)

- De VN merkte in oktober 2018 ook op dat burgers in Kirkuk nog steeds het risico lopen op IEP aanvallen (de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers in Irak), evenals kleine 1 bewapend vuur en meldde voortdurende ISIL-aanvallen in Kirkuk en andere gouvernementen, burgers verwonden en doden.

- Er zijn talloze voorbeelden van recente gewapende en explosieve aanvallen in Kirkuk

Het CGVS stelt dat verzoeker bij zijn aanhouding in België in 2015 aangaf dat hij geen enkele vrees kende in geval van een terugkeer naar Irak.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat hij dat gezegd had terwijl hij geen enkele juridische begeleiding had.

In ieder geval is verzoeker afkomstig van Kirkuk. Er kan dan ook verwezen worden naar de (veiligheids-)situatie van Kirkuk.

Daarnaast verwijst het CGVS naar verzoekers crimineel verleden en stelt dat uit zijn activiteiten in België en Frankrijk een grote ondernemingszin en zelfredzaamheid zou blijken die hem in staat moet stellen om ook in de provincie Suleimaniya een leven op te bouwen. Het CGVS stelt ook dat zijn deelname aan mensenhandel enig organisatie- en netwerktaent veronderstelt.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat hij niet wenst te hervallen in criminaliteit. Hij wenst en moet zijn leven terug op het rechte pad krijgen.

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 3 van het EVRM, artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook schending van de motiveringsplicht (zoals vevat in de Wet 29 juli 1991)”

2.2. Aan het verzoekschrift worden geen stavingstukken gevoegd.

2.3. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd omdat (i) verzoeker geen persoonsgerichte, gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt daar hij enkel gewag maakt van de algemene veiligheidssituatie in Kirkuk en (ii) omdat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Noord-Irak.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 oktober 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

In de bestreden beslissing wordt terecht als volgt overwogen:

“Vooreerst, wat betreft de vraag naar de vluchtelingenstatus, dient te worden opgemerkt dat u geen persoonsgerichte, gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunt maken in het geval van een terugkeer naar Irak. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel gewag maakt van de algemene

veiligheidssituatie in Kirkuk, de plaats waar u volgens uw verklaringen zou zijn geboren en opgegroeid. U vreest dat de terroristen van Daesh de stad opnieuw zullen veroveren (de stad is overigens nooit ingenomen door Daesh). U stelt dat er in Kirkuk nog steeds conflicten zijn onder meer met IS, de sjiieten, de 'Farsi-autoriteiten' en de Turken. U zou er ook een wapen moeten dragen om u te verdedigen. U haalt echter geen enkel element aan waarom u specifiek gevisieerd zou worden door deze groepen (CGVS, pg. 8-9). Daarenboven blijkt dat u bij uw aanhouding in België in 2015 - hoewel de veiligheidssituatie in Kirkuk op dat moment gelijkaardig was als nu - aangaf dat u geen enkele vrees kende in geval van een terugkeer naar Irak. Toen u gevraagd werd of er redenen waren waarom u niet kon terugkeren naar uw land, stelde u immers dat u zonder problemen kon terugkeren naar uw land (Questionnaire (prison), 3/11/2015). Op basis van deze vaststellingen kan het CGVS in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, vaststellen."

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat, waar hij in het verleden aangaf geen vrees te kennen in geval van een terugkeer naar Irak, hij dit gezegd heeft terwijl hij geen enkele juridische begeleiding had. Dient evenwel te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker op dat moment geen juridische ondersteuning genoot, geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij toen heeft afgelegd. Bovendien voert verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming evenmin enige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van zijn persoon. Tijdens het persoonlijk onderhoud met het Commissariaat-generaal kaartte hij immers enkel de algemene veiligheidssituatie in Kirkuk aan (adm. doss., stuk 5, notities persoonlijk onderhoud 17 oktober 2019, p. 8).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in Noord-Irak over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Wat betreft de veiligheidssituatie en de toegankelijkheid van het in casu voorgestelde intern vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat:

*“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.*

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleymaniah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen en over het algemeen geen garantsteller meer moeten opgeven om door de veiligheidscontrole te komen. Hoewel er na de bomaanslag in Erbil in april 2015, restrictieve maatregelen werden ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KRG-regio, trof deze verstrenging in hoofdzaak Arabieren en meer bepaald alleenstaande Soennitische mannen.

Etnische Koerden die het geweld in Centraal- Irak ontvluchtten, kunnen zich voorts vrij vestigen in de KARregio. Zij hebben over het algemeen geen probleem om een verblijfsvergunning te bekommen. Volgens sommige bronnen dienen Koerden zelfs geen verblijfsvergunning aan te vragen en hebben zij op basis van hun Iraakse identiteitskaart en Koerdische identiteit recht op verblijf in de KAR. Het lokale Asayish-kantoor zal een veiligheidsen achtergrondcontrole uitvoeren, wat een aantal weken in beslag neemt.”

De Raad stelt vast dat bovenstaande analyse met betrekking tot de Koerdische Autonome Regio (KAR) gebaseerd is op het geheel van de recente informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota van de verwerende partij, alsook op de recente informatie waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn. De veiligheidssituatie in Kirkuk kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd daar in de bestreden beslissing een vestigingsalternatief in Noord-Irak wordt vooropgesteld waar er thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts samen met de commissaris-generaal van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Noord-Irak vestigt.

De bestreden beslissing duidt hieromtrent op goede gronden het volgende aan:

“U beweert dat u zich niet kan vestigen in Noord-Irak of Iraaks Koerdistan omdat u er niemand kent en u er geen familie hebt (CGVS, pg. 8-9). Er dient echter te worden opgemerkt dat er omwille van onderstaande pertinente vaststellingen, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Vooreerst dient nogmaals te worden opgemerkt dat u bij uw aanhouding in België in 2015 - hoewel de veiligheidssituatie in Kirkuk op dat moment gelijkaardig was als nu - aangaf dat u geen enkele vrees kende in geval van een terugkeer naar Irak. Toen u gevraagd werd of er redenen waren waarom u niet kon terugkeren naar uw land, stelde u immers dat u zonder problemen kon terugkeren naar uw land (Questionnaire (prison), 3/11/2015). Bovendien legde u naar aanleiding van een interview op 22 maart 2016 in de gevangenis van Saint- Gilles verscheidene Iraakse documenten neer waarmee u aantoonde dat u zich makkelijk kon vestigen in de Noord-Iraakse provincie Suleimaniya. Zo legde u een verblijfsbewijs neer dat opgesteld werd door Soran Hama Saeed Sleman, een inwoner van het dorp Hasira in het Kalar district in de provincie Suleimaniya. Hij verklaarde dat u inwoner van het dorp Hasira was in het huisnummer 105 van de wijk nummer 6. Hij vroeg hierbij naar uw terugkeer en hij stelde dat u

zou voorzien worden van een huis, water en elektriciteit. U legde tevens een belofte tot werk neer van de organisatie 'ET' in Iraaks Koerdistan. In deze brief – ondertekend door directeurgeneraal Aram A. Majeed – wordt de wens uitgedrukt dat u komt werken voor zijn organisatie. Bovenop het werk biedt deze organisatie u ook een verblijfplaats in Iraakse Koerdistan aan. Het feit dat u in het verleden dergelijke documenten uit Suleimaniya voorlegde, ondergraaft op ernstige wijze uw bewering dat u in Noord-Irak of de provincie Suleimaniya geen netwerk zou hebben of geen familie zou hebben en toont bovendien aan dat een hervestiging naar Noord-Irak voor u redelijk is gezien u er – volgens de documenten die u in België voorlegde – over een verblijfplaats en werkplek beschikt.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uit uw activiteiten in België en Frankrijk een grote ondernemingszin en zelfredzaamheid blijkt die u instaat moet stellen om ook in de provincie Suleimaniya een leven op te bouwen. U bent immers een gezonde jongeman van beroepsleeftijd. Tevens beschikt u over een uitgebreide talenkennis. U verklaart immers dat u Koerdisch, Arabisch, Frans en Farsi spreekt (CGVS, pg. 4). U was daarnaast ook actief in het criminele milieu waarbij u bleek deel te nemen aan de georganiseerde mensenhandel, wat enig organisatie- en netwerk talent veronderstelt. U werd immers op 25 maart 2016 immers veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar omdat u zich schuldig had gemaakt aan mensenhandel, bendevorming-deelname als dader en mededader. Een hervestiging naar Noord-Irak lijkt dus ook in dit opzicht redelijk.

Wat betreft uw bewering dat u in Noord-Irak niemand zou kennen of er geen familie zou hebben, dient voorts te worden opgemerkt dat u omwille onderstaande redenen het CGVS geen zicht biedt op uw huidige familiale situatie in Irak.

Ten eerste, legde u bij de Belgische asielinstanties bijzonder inconsistente verklaringen af over het moment van uw vertrek uit Irak en uw familiale situatie in Irak voor uw vertrek uit Irak. Wat betreft uw vertrek uit Irak, stelde u tijdens een interview bij de DVZ omtrent een terugnameverzoek dat u pas in juli 2002 vertrok uit Kirkoek met de auto naar Iran (terugnameverzoek DVZ, rubrieknr. 13, 28/10/2010). Dit is bijzonder vreemd gezien u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat u in 1993 als kind wegluchtte uit Kirkoek en naar Suleimaniya reisde. U zou vervolgens in 1994 vanuit Suleimaniya verder gereisd zijn naar Iran en nooit meer teruggekeerd zijn naar Irak (CGVS, pg. 5-6). U werd met bovenstaande tegenstrijdige verklaringen over uw vertrek uit Irak geconfronteerd maar u gaf hiervoor geen enkele uitleg, u stelde enkel dat u hier in België geen asiel had aangevraagd. Wat betreft uw familiale situatie in Irak voor u naar Iran vertrok, verklaarde u tijdens het interview bij de DVZ omtrent uw terugnameverzoek dat uw hele familie tijdens de Anfal campagne – een operatie uitgevoerd door Irak tegen de Koerdische bevolking tussen 1986 en 1989 - om het leven werd gebracht door het regime en u nadien was opgegroeid bij uw oom (terugnameverzoek DVZ, rubrieknr. 20, 28/10/2010). Dergelijke verklaringen over uw familiale situatie voor uw vertrek uit Irak stemmen echter geenszins overeen met uw verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat uw grootouders vermist raakten tijdens het Anfal-offensief, stelde u nadrukkelijk dat uw vader later om het leven kwam bij een aanslag tijdens de oorlog tussen de Verenigde Staten en Irak in 1993. U vertelde bovendien dat u steeds bij uw ouders had gewoond in Kirkoek tot uw vertrek naar Suleimaniya. U woonde nooit bij iemand anders in Kirkoek en u maakte geen enkele melding van het feit dat u was opgegroeid bij uw oom (CGVS, pg. 5-7). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw geboorteplaats niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel u beweert dat u in Kirkoek geboren werd, blijkt uit de identificatie door de Iraakse autoriteiten - en de laissez-passer die voor u werd opgemaakt - dat u in Bagdad werd geboren. Gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat u inconsistente verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Irak, dat u eveneens inconsistente verklaringen aflegde over uw familiale situatie voor uw vertrek uit Irak én het feit dat uw verklaringen over uw geboorteplaats niet overeenstemmen met de identificatie door de Iraakse autoriteiten, laat u het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke familiale situatie in Irak én doet u het vermoeden rijzen dat u de ware toedracht van uw familiale situatie in Irak (en Noord-Irak) bewust probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Ten tweede, legde u bij de Belgische asielinstanties incoherente verklaringen af over de huidige verblijfplaats van uw familie. Zo beweerde u tijdens het indienen van uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u geen contact meer had met Irak sinds u in de gevangenis zat. U stelde dat een groot deel van uw familie nu in Turkije zat vanwege de oorlog tussen Daoud en de Koerden (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraagnr. 1.1 & 4.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat u buiten Irak geen familie had (CGVS, pg. 5). U werd met deze

tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en u gaf toen aan dat u hiermee niet uw echte familie bedoelde maar mensen van uw stam die verbleven in Syrië aan de grens met Turkije (CGVS, pg. 6). Dergelijke postfactum-verklaring volstaat echter niet, u haalde immers tweemaal bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming aan dat het om uw familie ging en u verduidelijkte op geen enkele wijze dat het om leden van uw clan of verre verwanten ging (zie supra.). Het feit dat u incoherente verklaringen aflegde over de huidige verblijfplaats van uw familieleden, doet verder vermoedens rijzen dat u de ware toedracht van uw familiale situatie in Irak en uw netwerk aldaar, probeert te verbergen voor de Belgische asielinstanties.

Er kan gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat u in België documenten voorlegde waaruit blijkt dat u in Noord-Irak over een werkplek en verblijfplaats beschikt in geval van een terugkeer naar Irak, dat uit uw activiteiten in België en Frankrijk een grote mate van zelfredzaamheid en ondernemingszin blijkt, dat u inconsistente verklaringen aflegde bij de Belgische instanties over uw vertrek uit Irak, en dat u geen zicht geeft op uw werkelijke familiale situatie voor uw vertrek uit Irak én na uw vertrek uit Irak, dan ook besloten worden dat een hervestiging naar Noord-Irak in uw geval redelijk is.

Wat betreft de bewering van uw advocaat dat u in Noord-Irak of in de regio Suleimaniya, louter omwille van uw Koerdische etniciteit, het risico zou lopen om geïsoleerd te worden door Turkse rebellen in het licht van de inval van Turkije in Syrisch Koerdistan (CGVS, pg. 10), dient te worden opgemerkt dat dit een blote bewering is die u of uw advocaat op geen enkele wijze staven. Bovendien kan er voor een weergave van de algemene situatie in Noord-Irak worden verwezen naar de bespreking hiervan eerder in de beslissing (zie supra.)”

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, zoals hiervoor reeds uiteengezet, kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Noord-Irak vestigt.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die voorgaande pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat, waar hij in het verleden aangaf geen vrees te kennen in geval van een terugkeer naar Irak, hij dit gezegd heeft terwijl hij geen enkele juridische begeleiding had. Dient evenwel te worden hernomen dat het feit dat verzoeker op dat moment geen juridische ondersteuning genoot, in geen geval afbreuk kan doen aan de verklaringen die hij toen heeft afgelegd. Bovendien legde verzoeker naar aanleiding van een interview op 22 maart 2016 in de gevangenis van Saint-Gilles verscheidene Iraakse documenten neer waarmee hij aantoonde dat hij zich makkelijk kon vestigen in de Noord-Iraakse provincie Suleimaniya. Dat verzoeker dit enkel zou gezegd hebben om vroeger uit de gevangenis te worden ontslagen wijzigt niets aan de vaststellingen dat hij wel degelijk Iraakse documenten neerlegde die aantonen dat hij zich in Suleimaniya kan vestigen.

Verder komt hij met zijn verweer dat hij ongeschoold is en zijn vader reeds op zeer jonge leeftijd verloren heeft waardoor hij geen positieve structuur heeft gekend in zijn leven – getuige hiervan de verschillende veroordelingen voor mensenhandel –, niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, waarmee hij niet vermag de desbetreffende bevindingen van de commissaris-generaal, die pertinent en deugdelijk zijn, te weerleggen of te ontcrachten. Dient benadrukt dat verzoeker een gezonde jongeman is van beroepsleeftijd. Tevens beschikt hij over een uitgebreide talenkennis. Verzoeker was daarnaast ook actief in het criminele milieu waarbij hij bleek deel te nemen aan de georganiseerde mensenhandel, wat, zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, enig organisatie -en netwerktaent veronderstelt. Dat hij niet wenst te hervallen in criminaliteit, doet niets af aan zijn zelfredzaamheid en ondernemingszin.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker geen zicht biedt op zijn huidige familiale situatie in Irak. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontcracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in Noord-Irak vestigt.

2.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS